

podľa uvedeného skutkového zistenia obžalovaný zachoval, označily nižšie súdy správne za štvavý, lebo hľadiac k následkom, ktoré jeho jednanie mohlo mať v zápätí, totiž, že mohlo vyvolať nepriateľské smýšľanie proti štátu, bolo hanobenie štvavé. Po subjektívnej stránke vytýka sťažovateľ nedostatok úmyslu hanobiť republiku, avšak tento nedostatok dovodzuje z okolností, ktoré neboly nižšími súdmi zistené a preto je zmätočná sťažnosť v tejto časti prevedená spôsobom neslučiteľným s ustanovením odst. 3 § 33 por. nov. a tedy zákonom vylúčená.

Najvyšší súd nepovažuje za dôvodnú ani zmätočnú sťažnosť založenú na dôvode zmätočnosti podľa č. 2 § 385 tr. por. pre nepovolenie podmieneného odsúdenia z dôvodu verejného záujmu podľa § 45 zák. na ochr. rep., lebo jednanie obžalovaného stalo sa pred širokou verejnosťou na verejnej slávnosti a ostentatívnym spôsobom a treba preto skutočným výkonom trestu pred páchaním podobných trestných činov varovať. Zmätočná sťažnosť bola v časti zákonom vylúčenej podľa odst. 3 § 434 tr. por. odmietnutá, inak bola ako bezdôvodná podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnutá.

### Čís. 4657.

**Vymeranie úhrnného trestu je zákonom vylúčené, ak bol podmienčne odsúdený v skúšobnej lehote znova odsúdený pre zločin bezpodmienečne.**

(Rozh. zo dňa 14. marca 1933, Zm III 78/33.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti F. B. pre zločin podľa § 307 II tr. zák. atď., zavedenej pred krajským súdom v Bratislave a tamže v smysle §§ 517, 518 tr. p. vybavenej zmätočnú sťažnosť obžalovaného zamietol.

### Z d ô v o d o v:

Najvyšší súd pri preskúmaní veci zbadal toto: Trestný čin, pre ktorý bol F. B. odsúdený rozsudkom krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. januára 1932, bol spáchaný 5. augusta 1931, tedy p o vynesení a p o právoplatnosti rozsudku toho istého súdu zo dňa 24. októbra 1929, ktorým bol odsúdený podmienčne. Išlo tedy o prvý prípad § 6 č. 4 zák. č. 562/1919, totiž, že podmienčne odsúdený bol v skúšobnej dobe odsúdený pre zločin bezpodmienečne, čo je síce dôvodom k nariadeniu výkonu prvého podmieneného trestu, avšak podľa výslovného ustanovenia zákona nesmie byť v takom prípade vymeraný úhrnný trest. Rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 24. septembra 1932 číslo Zm III 321/32, na ktoré sa odvoláva štátne zastupiteľstvo pri zpäťvzatí svojho opravného prostriedku, vzťahuje sa na druhý prípad § 6 č. 4 zák. číslo 562/1919, totiž, keď trestný čin, o ktorom bolo rozhodnuté, bol spáchaný pred vynesením rozsudku uloživšieho podmienčný trest. V súdenom prípade tedy nemal byť vymeraný úhrnný trest, pretože však

sa to stalo v prospech odsúdeného, nemohol najvyšší súd bez opravného prostriedku verejného žalobcu zrušiť rozsudok krajského súdu.

### Čís. 4658.

**Zpätvzatie súkromného návrhu proti jednému z tých, ktorí boli obžalovaní ako účastníci toho istého trestného činu, stíhateľného len na súkromný návrh, nemá účinku proti ostatným účastníkom len vtedy, keď je dokázané, že onen obžalovaný, voči ktorému bol súkromný návrh odvolaný, nezúčastnil sa trestného činu.**

(Rozh. zo dňa 14. marca 1933, Zm IV 95/33.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. M. a spol., obžalovaným zo zločinu krádeže atď. následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného J. M. na základe odst. I § 35 tr. p. nov. z povinnosti úradnej zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc v čiastkach vzťahujúcich sa na obžalovaného J. M. a dotyčne tohoto obžalovaného nariadil nové pokračovanie.

### Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci najvyšší súd zbadal toto: Súdny nižších stolíc za vinného uznaly obžalovaného J. M. zo zločinu krádeže podľa § 333, bodu 7. § 336 tr. zák. a § 48 tr. zák. nov., spáchaný na škodu jeho službodarcu v dobe od 24. decembra 1931 do 27. februára 1932. V smysle § 343 tr. zák. tento čin stíha sa len na súkromný návrh. Podľa dôvodov obžalobného spisu podozrenie z krádeže, pre ktorú predostrel súkromný návrh zástupca poškodeného, padlo na J. M. a A. B.; oba boli zamestnanci poškodeného, ktorí pri výsluchu vraj sa priznali k činu. Za pokračovania zástupca poškodeného odvolal návrh na potrestanie A. B.-ho a preto štátne zastupiteľstvo zastavilo proti nemu ďalšie pokračovanie v smysle bodu 2 § 101 tr. p. V §§ 115 a 116 tr. zák. je vyslovená zásada nedeliteľnosti súkromného návrhu. § 115 predpisuje: »Pôsobilo-li pri zločine alebo prečine spolu niekoľko osôb (spolupáchatelia, účastníci) a môže-li byť trestné pokračovanie zahájené proti všetkým len na návrh súkromnej strany, má návrh podaný proti jednej z nich za následok, že sa zahájí trestné pokračovanie proti všetkým«. V súvislosti s touto normou obsahuje § 116 tr. zák. tento predpis: »V prípade § 115 upustenie od návrhu proti jednému zo spoločníkov má za následok, že sa zastaví trestné pokračovanie tiež proti ostatným«. Zákon teda nedovoľuje, aby poškodený podľa svojej ľubovôle určil, ktorý z viacerých účastníkov trestného činu má byť trestaný a ktorý nie.

Podľa súdnej praxe zpätvzatie súkromného návrhu proti jednému z tých, ktorí boli žalovaní ako účastníci toho istého trestného činu stíhateľného len na súkromný návrh, len v tom prípade nemá účinku proti ostatným účastníkom, keď je dokázané, že ten obžalovaný, voči ktorému súkromný návrh bol odvolaný, nezúčastnil sa trestného činu. Súdny